

PREDICĂ LA SF. MARTIR HARALAMBIE – 10 Februarie
(Pentru Duminica 9/2/2020)

De astăzi intrăm în perioada *Triodului*, timp în care Biserica ne pregătește pentru strădania duhovnicească a Marelui Post. Cu evlavia, slujbele și citirile acestei perioade, noi primim ceea ce este nevoie pentru a dobândi virtuțile ascultării, iluminării, adevărata credință și dragoste. Toate aceste virtuți pot fi văzute în viața sf. Haralambie, a cărui prăznuire o celebrăm începând cu vecernia din această seară.

Sf. Haralambie a fost născut în Magnezia, Asia Mică (lângă Efes) în 89 dHr. Sf. Ioan Apostolul și Evanghelistul trăia în Efes în aceeași perioadă. În această perioadă binecuvântată a părinților apostolici (succesorii Sfinților Apostoli) a trăit Sf. Haralambie, ajungând la vârsta de 113 ani, înainte de martiriul lui din anul 202 dHr. A demonstrat că a meritat din plin să primească harul preoției, prin sfințenia vieții lui și zelul apostolic, aducând mulți păgâni la Hristos în ținuturile lui natale din Magnezia. Această activitate a ajuns la cunoștința Guvernatorului Mahneziei (care era păgân) și Sf. Haralambie a fost arestat în anul 202, în timpul persecuțiilor împotriva creștinilor inițiate de Împăratul Septimius Severus.

Guvernatorul l-a supus pe sfânt unor torturi oribile, pentru a-l face pe bătrânul preot să se dezică de Hristos. Le-a îndurat pe toate cu credință, încredere în Dumnezeu, răbdare, smerenie și iertare către cei care-l chinuiau. În timpul acestor încercări, au avut loc minuni: orbii primeau vedere, șchiopii umblau, oamenii erau vindecați de bolile lor iar demonii erau alungați din cei pe care-i posedau. Văzând toate acestea, cineva l-a întrebat pe Sf. Haralambie: „Ești tu Hristosul?”. Sfântul a răspuns cu simplitate: „Eu sunt servitorul Domnului Hristos și prin Harul Lui se fac aceste minuni”. Când împăratul a auzit aceasta, i-a spus sfântului: „Am auzit că tu poți învia morții.” La care Sf. Haralambie a răspuns respectos: „Aceasta e ceva ce numai Domnul Iisus Hristos poate face, și nu omul.”

Acesta este un aspect important de evocat, că **smerenia** este baza sfințeniei. Ne simțim ca și un slujitor al Domnului, să-i dăm Lui slavă pentru orice bine noi am putea face. „*Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci numelui Tău se cuvine slavă*” (Psalm 113 [114]: 9), după cum zice psalmistul. Acest suflet smerit era caracteristic Apostolilor Lui Hristos. Să ne amintim de reacțiile lui Sf. Pavel și Barnaba, când după miraculoasa vindecare a omului infirm din naștere, erau presați de către oamenii care voiau să-i venereze ca și pe niște zei! Sfinții apostoli: „*și-au rupt veșmintele, au sărit în mulțime, strigând, și zicând: Bărbaților, de ce faceți acestea? Doar și noi suntem oameni, asemenea pătimitori ca voi, binevestind să vă întoarceți de la aceste deșertăciuni către Dumnezeu cel viu*” (Fapte 14:14-15).

Este absurd să-i ceri ajutorul Lui Dumnezeu și apoi când El ți-l oferă, să-l prezinți altora ca și propriile tale realizări. Aceasta este o nedreptate față de Dumnezeu și o uzurpare a puterii și slavei Lui. Din păcate, acestea toate se întâmplă prea ușor după un mare succes, când o persoană Îl uită pe Dumnezeu și-și atribuie creditul pentru binecuvântările pe care le-a primit. Unei astfel de persoane mândre, Sf. Pavel îi adresează întrebarea: „*Și ce ai, pe care să nu-l fi primit? Iar dacă l-ai primit, de ce te fălești, ca și cum nu l-ai fi primit?*” (1 Corinteni 4:7).

Asemenea egoism Îl supără pe Dumnezeu, și are consecințe devastatoare asupra persoanei care se comportă în acest fel. Vedem aceasta în cazul lui Irod. Irod, după cum citim în Faptele Apostolilor (12:21-23), se îmbrăca în costume regale strălucitoare, și le vorbea oamenilor într-un așa mod încât oamenii erau captivați și strigau: „*Voce de dumnezeu, nu de om!*”. Ce s-a întâmplat? Pentru că și-a

acceptat venerarea și nu-l slăvea pe Dumnezeu, a fost mâncat de viermi și a murit (vezi Fapte 12:23). Să ne amintim exemplul nelegiutului Irod când vine tentația de a fi mândrii de laudele și măririle altora sau de lauda succesurilor noastre, în loc de a-l lăuda și slăvi pe Dumnezeu.

Bineînțeles, aceasta nu înseamnă că un creștin nu poate fi mulțumit sau să se simtă fericit pentru o realizare din viața lui, obținută cu efort și multă zbatere. Studentul va fi fericit de succesul academic, omul de știință în descoperirile lui, iar profesionistul pentru o bună carieră. Acestea vor fi îmbucurătoare, dar creștinul nu va uita să-i mulțumească Lui Dumnezeu pentru asemenea binecuvântări. Motivația nu este satisfacția personală sau slăvirea egoistă, ci sufletul lor și slava Lui Dumnezeu. Exact aceasta ne îndeamnă și Sf. Apostol Pavel pe noi: „*orice faceți, toate spre slava lui Dumnezeu să le faceți*” (1 Corinteni 10:31).

Dragi frați și surori, să încercăm să înțelegem cu toții unde ne conduc egoismul și mândria, în contradicție cu Dumnezeu și aproapele nostru, după cum am văzut în parabola de azi a Vameșului și a Fariseului. Este în propriul nostru interes să trăim în smerenie. Sf. Haralambie este modelul nostru! Astfel ne putem asigura pacea sufletului, armonie cu ceilalți și bogatul har al Domnului lucrând în viețile noastre, de vreme ce „*Dumnezeu celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriți le dă har*” (Iacov 4:6).